

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort. n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UN CERTÁMEN.

Es mallorquins, milló diré, es ciutadans, estám d' enhorabòna p' es gran pás qu' hem donat aquest derré diumenge dins es camí des vertadé progrés amb sa celebració d' un Certámen poètic, artístic y musical, en honra y glòria des gran escriptó *En Calderó de la Barca*.

¡Un Certámen! ¿Y qu' es un Certámen? preguntareu molts de vòltros, ignorants lectors, que viviu a la pagesia.

Jò vos ho explicaré. Certámen es lo mateix qu' una *lucha*, una disputa en que dos ó més preténen s' essé ó podé més un que s' altra per goñá un premi ó una honra concedida a n' es milló de tots ó a n' es qui tindrà més podé y valiment ó farà sa retxa més amunt, com deym en bòn mallorquí.

Aquest Certámen celebrat en es Teatro dia vint y nou de Matx es es primé qu' ha disfrutat Palma dins es sigle de nou, després qu' aquesta casta de funcions s' es féta tant de mòda per dins Catalunya y demés punts d' España y de s' estrangé, fa més de vint anys.

Y no es qu' a Palma no s' en fèssen en temps, primé quant eram més il·lustrats que no som ara. Es passats sigles aquests Certámens se fèyan sovintet a dins Ciutat, ja en honra de la Beata Catalina, ja en glòria de Ramon Llull; quant a Mallorca hey havia encara Universitat, y Col·lègi de Medicina, y gravadós, y dibuxants de Cartes de navegá y constructós d' instruments de música; còses bones qu' abans teniam y que sa Centralisació d' es temps modern ha fètes descomparexa de ses nòstres illes. Dins es sigle present no tenim notícia de que s' haja celebrat a Mallorca altra Certámen poètic més qu' es que va fé dins Miramar un gran señó en obsequi des Centenari de sa mòrt de Ramon Llull.

Y per altra part vos dech havé de dí que Mallorca sempre ha estat sa terra d' ets Certámens, axí es, qu' antigament,

quant sabian tirá bé sa passetja, ses mares posavan es berená demunt un abre y ets seus atlòts no l' tastavan que no l' haguéssan tomat amb una pedrada; y axò heu fèyan perque en essé homos fets sabessen tirá a ferí en defensa de ca-séua y axò era com un Certámen.

Nòm de Certámen podem doná també a ses antigues corregudes de ses fèstes majós de ses viles, ahont dos ó més se disputan prèmis oferits a n' es més corredó de tots a peu; a cavall, dins un sach, ó demunt un ase.

Sa diferència, que tã digna es d' essé aplaudida entre aquests y es de diumenge passat, está en que fins ara aquests Certámens han tengut per objècte s' afavori es desarrollo material des còs, y es nou Certámen premia, no ses bones y lleugeres cames d' un atlòt ó d' un homo, sinó ses bones qualidats de sa séua intel·ligència, memòria y disposició des seu bòn cap.

Ses viles, conservant ses corregudes que sempre son un recòrd antich d' es grechs, han estat amb aquesta part més amunt que nòltros que ja no feym més corregudes que ses de Sant Matgí, ni tenim ja triquet de la pilòta, com ara fa coranta anys.

Dins Ciutat tots es Certámens qu' hey ha encara pertenenxan a n' es gènero animal y sauvatge, y se celebran dins sa Plassa de Toros, dins es Reñideros de galls ó demunt ses carreteres.

Es de sa Plassa de Toros son de dues castes. Uns, en que s' homo se baxa a sa condició d' animal ó de fiera, y disputa amb un bòn maleyt per veure qui des dos tindrà més fòrsa bruta ó més picardia. Y ets altres, los constituhexan ses brègues de cans y bous, ó de cans tots sòls, per veure quin es es cá que més s' assembla a un tigre ó que més se céga amb sa ràbia fins a n' es punt de no conexa son amo. No ténch de dirvos quines pòden essé ses tendències d' aquesta classe de Certámens. Vòltros ja les podeu reflexioná.

De sa primera casta de funcions vos ne podrán doná rahó tots ets *toreros* de España y tots ets aficionats a fé de *xulos* ó es pòbres cavalls sacrificats per em-

botá es sentiment d' ets espectadós; y de ses segones vos ne farà una bòn relació es ca d' *En Sidoró* si es viu encara, amb ses séues dents, contantvos ses proheses qu' hey ha fètes dins aquella Plassa a fòrsa de mossegades.

Ets Certámens des Reñideros los componen ses escotbletjades d' esperons que se donan dos galls inglèsos ó mallorquins, ben encèsos de cresta y de cap, barayantsé dins uns circo fets apòsta y reglamentats per articles de molta sàbiduria y esperiència; arribant allá dedins a tan alt punt s' entussiasme des públich qu' ha succehit qualque vegada morí un gall y darrera ell son amo de sentiment. ¡Y quantes messions s' hi atravesan dins aquell petit Colisèu, ja a favó d' un gall, ja a favó de s' altra! ¡Y quant de temps y de doblés si pèrden també que fan falta a sa dòna y a n' ets infants! Allò es una escola de costums qu' ensenja a n' ets homos a essé rabiosos y venjatius y hò seria que s' Autoritat hey intervengués quant no fós més que per ensenja a n' es concurrents a parlá bé.

Ets Certámens de ses carreteres consistexan el dia d' avuy en veure quin carreté trapitja milló es Còdich de ses Ordenances de Camins, y en contemplá quin cavall y quin carretó arriba més aviat a un punt donat, corregeunt a tot tròt ó a tot galòp axí com heu concertan, y atropellant quant corren a tothom que tròban; sense mirá si esfondren ròdes ni si trabucan carros ni si axécan un niguls de pols.

Es derrés Certámens d' aquesta casta, maldament los hagués prohibits s' Autoritat segons diuen, han estats celebrats es diumenge y dilluns passats, y un des qui goñáren en va sortí amb so carretó escalabrat de bréndoles. Diuen que ses cantidats de doblés qu' hey havia atravesades passaven de dotze mil duros. Y gracies que no hey va havé ni caps romputs, ni cavalls esclatats, sinós una ensalgada de pols per tots es qui hey anàren que va essé segurament sa delícia de totes ses séues dònnes que degueran espolsá sa ròba tres dias de tira, y qualcuna d' elles plorant si s' homo havia perdudes ses messions.

Ja los convendria més à tots ells es provarse à corre à s' Arenal qu' es plà y ben ampla, y si s' Autoritat no té força bastant per capturarlos qu' avis al manco es dia y s' hora y es punt que s' han de desfermà y desparà aquesta casta d' animals amb ròdes, perque sa gent quieta no s' hi tròb sense volè.

Desiara solèm també senti à contà per Mallorca sa celebració d' un altra casta de Certámens tan sauvatges còm ses funcions qu' hem referides, y son es que consistexan en qui se beuré més ví ó més aygordent, ó se menjarà més figues, ó més pèbres de cirereta, ó se carregará més pès demunt s' esquena. Regularment es premi d' aquests Certámens sol essè, tant per un còm per s' altra d' es competidós, un viatge gratis al altra mon; ó quant no, s' accésit d' una Extramunció.

Aquests empenos que prènen ets homes de volè essè més qu' ets altres en força bruta ó amb animalitat y duresa de còr mos duen à n' es retrocés. Ara, aquella emulació digna de volè essè més qu' un altra en ciència, en virtuts, en sa feyna ó en sos sentiments bons des còr mos ajudan à corre depressa á sa civilisació, que mos ha de dá sa pau y sa riquesa y s' abundancia.

Per axò hem dit à n' es principi qu' estavem de enhorabòna quant veyem substituhí ets Certámens de s' inteligència à n' es de ses cames y de sa panxa. Y més d' enhorabòna estám si reflexionam que prest s' en celebrarán d' altres molts bons, en vení ses nòves Fires de Ciutat.

PEP D' AUBEÑA.

ES BALL NOU.

Máres; cridau s' argenté;
Vèneu es blat d' amagat,
Perqu' es Batle ha decretat
Que se ball còm se sol fé.
Nombrau aquell tresoré
Juntament amb so marxando,
Que comprarà es contrabando,
Amb ganancia solament
De un dotze ó quinze per cent,
A còstes d' es qui dú es mando.

Vamos, envant atlotetes;
Es rebosillo engomat,
Vestit llarch, gipó ascotat,
Y bòn jòch de castañetes:
Laset á ses sabatetes,
Es coset ben estirat,
Y veureu s' enamorat
Que n' pegarvos una uyada
Se pòsa boca badada
Còm si un llamp l' hagués tocat.

Després d' una havè ballat
S' assèu à bòn cadira,
Y s' enamorat li tira
De vellanes ensistat

Un mocadó tot brodat
De un' atlòta que tengué:
Sa mare el desfà primé
Llavò 's pòsan à engolfí,
Quedant es pòbre fadrí
Còm si fòs un forasté.

Entretant passa un seño
Qu' una uyada li ha pegat
Y li diu:—¡Que bé has ballat!
No heu pories fé milló.
—¿Gusta?... ¡despreciaró
Quant vé de tant bòn ma!...
¡Hermosa!..... sòls per tastá....
Y li péga un' altra uyada;
Lo qu' es aquesta vegada
Es fadrí heu ha d' agontá.

—¡Tú, Tomeu! ¿Que t' ha costat
Es fé ballá Na María?.....
—Més que no guaño amb un dia,....
Sa setmana... y si ha bastat:
¡Mira qu' es gran desbarat
En el dia fé ballá!
—Jò m' aflux de festetjá
Si tant cá m' ha de sortí:
¡Quant conerà es fadrí
Que 'l pato li fan pagá!!!

Fadrins, sa bandera nòva
L' any qui vé haureu de posá
Si persistiu en ballá
Y es qu' es rich vòl torná pròbe:
Un llamp va esquinás sa ròba,
Per Sant Jaume es dematí;
Le podeu fé de satí
Forrada de tela crua,
Que si es jovent no s' agita
No sé qual será la fi.

Será precis l' any qui vé
Que es jòch s' haja de mudá;
Es seños farán ballá
Y es pòbres mirarsho bé:
No pagarém cap doblé:
Que es desitx d' es seños son
Fé veure per tot lo mon
Es séu gran desprendiment,
N' horabòna, pues, jovent,
Cantau es *Kirie-eleyson*.

B. ADERUS.

UN BAILARÍ.

Dèya un escriptó que sa línea divisòria entre s' homo y s' orangutan es es botxí.

Llavò vengué es *darwinisme* y averiguá qu' essent es botxí un *funcionari públich* que n' quant à homo necessita qualque qualitat de tal en grau heròich, *sisquiera* sia sa crueldat, merexia col·locarsé un escaló més amunt. De resultes d' axò se va concedí es derré escaló à un' altra criatura; y fins are ha passat còm à còsa convinguda entre tots es sábis, que sa línea divisòria de que parlavam es es bailarí.

Còm tot aquell qu' ensalsa à un altra se col·lòca més avall qu' éll, la setmana passada averiguarem qu' encara hey ha homos qu' están més avall qu' un bailarí, y son aquells que tributan una ovació à un bailarí.

De tota sa comitiva de s' altra vespre, qu' à mitja nit alborotava Ciutat, es qui demostráven més grandesa de sentiments y més elevació de mires, eran es pòbres cavalls de sa carratèl·la. A pás, amb so cap baix, estirant còm à per força, pareixia qu' anávan empagahits, y que deyan à la gent:

—¡Si vos determinau à sortí en defensa des sentit comú des mallorquins, nó mos tireu ses tomátigues à nòltros, que som ets únichs innocents de sa comparsa!

Féren bé dextant buyts es cantons qu' estavan destinats per ses armes de Mallorca. Si unes altres se dexáren posá à baix des pèus d' un bailarí, ses nòstres ántes que dexarsé potetjá, haurian trapitjat ets uys-de-polls des qui heu haguessen intentat.

Derrera hey anávan sis ploradós. Lo que duyan ets al·lòts no eran atxes, sinó ciris de mitja lliura. Era perque ets enamorats de sa beldat qu' era objecte d' aquells obsèquis, tenian pò de que los véssin sa cara. ¡Oh, modèstia angelical d' ets enamorats d' un bailarí!

Per quant venga à Mallorca un gran artista, un polítich eminent, un sábi de gran fama, un homo il·lustre, proposam qu' es mallorquins l' obsequian amb garróves y ferratge.

A.

UN ROMANS NEGRE.

(D' ARGENSOLA.)

Per una *negre* seño
Un jove *negre* y primet
Negres llágrimes derrama
D' un pit que guarda *negrench*.
Li va parlá una nit *negre*
Y tant *negre* que pareix
Que de sa *negre* passió
Es *negre* dól el cubreix.
Una guitarra dú *negre*,
Còrdes coló *negre* y verd,
Negres també ses clavies
Perqu' es qui les tòrs *negre* es.
—*Negre* Pasco me dó Déu
Si més *negre* no me vetx
Per ses téues *negres* amórs
Que tot quant *negre* conech.

Te deman un favó negre,
Si negres favós tú vèns,
Per si al cas favós negres
A un negre pagès se deu.
Sa dama negre llavònses
Enfadada des negret
Amb aquestes rahons negres
S'estimat negre entristeix.
—Vaja molt enhòra—negre
Es negre qu'axò exigeix:
Perque per estimats negres
Se fèran negres desdeñs.
Es negre seño llavònses,
Per no més ennegrirse
Que pròu negre era, 's llevava
Es capell negre, anantsen.

JORDI DES RECÓ.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE JUNY.

Si plòu es primés de Juny, es bòn temps es lluny.

Mes de Juny, la faus al puñy.
Es Juny frèt, mata s'esplèt.
Es Juny hermós, es abundós.
Aygos de Juny, mals solen dú.
Esplèt de paya, es grà desmaya.
Sant Juan ploguent, fa es ví dolent.
Viña ben vestida, no arriba a mida.
Viña pomposa, mal per ses botes.
Sant Pere, trèn Juny enrrera.
Sant Pere, revòlta sa figuera.
Quant Sant Pere plòra, tres pichs plòra.

XEREMIADES.

Don Miquèl Socies y Caymari còm a President des *Círculo Mallorquí* mos convidà a n'es Concèrt de dimars passat. Hey anàrem y trobàrem qu'es *Círculo* sempre es es mateix amb so distingir-se donant bones funcions y sabentlès donà, y amb so veurersè concorregut per lo milloret y més esculit de Mallorca.

Encara que tothom quedàs en gran manera satisfèt d'aquella agradable vetlada, nòltros volem ara dí amb franquesa lo que no mos agradá. No mos agradá es veure còm sempre aquell saló tan desmantelat y tan poch adornat.

Es *Círculo* es Societat de recursos y de bòn gust, però té que va massa despay amb totes ses séues còses. ¡Quant de temps fá qu'es parla de adornarlo! ¡Quant de temps passarém encara abans de veureley?

Li donam les gracies de tot.

* *

Don Manuèl Marquez Perez d'Aguilar mos ha enviat un cuadern que conté sa *Sessió Inaugural de s'Acadèmia Gaditana*, y que demòstra sa gran part que

aquest il·lustrat seño ha tengut amb sa séua creació.

Homos axí ha mesté España per prosperá. Li enviam les gracies y s'enhorabona còm a President qu'es de sa matexa Societat.

* *

A sa funció que diumenge passat fèran p'En Calderon hey varem trobá diferents còses de més y de ménos.

Hey trobàrem de ménos:

Es cuadros a La Sala y sa bandera nacional a sa Diputació.

S'uniforme de gala a n'es músichs des Retgiment.

Sa veu des qui fèya de Secretari des Jurat.

Guants a n'es seños que cantàren es coro.

Ensayes de sa funció perque ses còses anàssen més llises.

Acèrt amb sa distribució des palcos, a fi de que s'hagués evitat qualque *adefecio* que va cridá bastant s'atenció.

Hey trobàrem de més:

Es capells de molts de seños qu'es fèyan contes qu'allò era una funció de Teatro, abont no hey importa llevarlosé fins que comensa.

Una hora y mitja.

Sa lectura de ses composicions en pròsa.

Es siulos d'ets al·lòts p'es paraís, sense un Municipal que los dugués a siulá a n'es terrat.

Sa ternura llastimera de qualque cantant.

Es mocadó de colós en es lloch que havia d'ocupá sa corbata blanca d'un Jurat.

Sa xarradissa, sa tós y totes ses altres impaciències des públich il·lustrat.

—

S'altra vespre un vecí de Palma hagué de trescá, de les dotze a la una de sa nit, mitja Ciutat, anant de devés ses Miñones a n'el Temple y d'el Temple a Sant Miquèl y de Sant Miquèl a n'es carré d'ets Oms, y ¡que diriau quants de serenos va trobá? No cap. ¡Y quants ne va senti cantá? Un no més de lluny quant atravessava sa Capelleria.

¿No es cèrt qu'es una còsa que pareix impossible?

Un altra vecí s'altra dia senti una campana que tocava missa es mateix temps qu'es sereno cantava: «*Las dos.*»

Encengué es llum perqu'estrana que s'escolá fós tant dematiné, mirá es rellòtge y eran les quatre tocases. Aquell sereno anava més de dues hores atrasat. ¿Per hont les havia perdudes?

Jò ja sé qu'hey van atrassats..... de pagues, però val més que no cantin si han de dí mentides que pòt prendre qualcú per altra còsa.

* *

A n'es portal d'una entrada de Cort

se bareyavan dues criades d'aquells piosos y se pegavan bons xisclets. Es carré estava plé de gent que les mirava. Tots es qui passavan s'aturavan per veure aquells tòros. Es veynats, també goytavan per finestres y balcones y ets únichs que seguian conversant y riguent es mitx des carré eran dos homos. Ara, pregunt jò, ¿qui devian essé aquests sords y cegos? Qui voleu que fossen, ¡Dos Municipals!

EPIGRAMAS.

—¿Bartumeu, còm te agradá
Sa fèsta des sollerichs?
—Lo mateix d'ets altres pichs,
Sa moxa vatx aplegá.

Dilluns pasat a un calé
Un hòmo molt sort vá entrá
Y un moso li preguntá
Sabent qu'era un gran cané:
—¿No sabeu cap cá venal
O una cuseta ben llesta?
A lo qu'es sort contesta:
—Però el vuy de mitx real.

BISCULOS OCULIS.

COVERBOS.

Un amo de l'Horta tenia un seño ciutadà molt conegut que li agradavan molt ses figues primerenques; l'amo per ferlò content li enviá per un missatge ses dues primeres figues que maduraren, juntament amb una carteta.

Es missatge quant fonch p'es camí pensá d'aquesta manera:

—Es seño tant de gust pasará amb una figa còm amb dues y si jò m'en menj una serem dos que pasarem gust; y llavò, ¡que sabrá éll si l'amo ni envia una ó dues!

Y cavilant d'aquesta manera se n'empassòla una.

Arriba a ca's seño y li entregá sa carta y sa figa però succehí qu'a sa carta constava que n'hi enviava dues y no una, y axí va sè qu'es seño li va dí:

—¿Còm es que l'amo me diu que m'envia dues figues y tú sòls m'en dús una?

—Perque s'altra jò la m'he menjada.

—¿Y còm?.....

Y es pagès agafant s'altra figa la xapá y la se posá dins sa boca, y roegant, roegant, li va dí:

—Axí.

* *

Un dia, un estudiant pagès que ja es dexava créxa es bigotes y no li agradava gayre menjá dins un matex plat, còm

encara tenian de costum à ca-séua, es trobá que sa mare quant dinavan abocá sa carn, y tots ets òssos caygueran devant éll y ses popes devant son pare.

—Veys, monpare, (digué s'estudiant,) es sòl, no se mòu encara que'l vejém sortí per una part y amagarsè per s'altra: es sa tèrra que jira per aquest estil.

Y fèya doná vòlta à n'es plat fins que tengué ses popes devant éll.

—Bòno, (va dí son pare.) Tot lo que dius pòt essè molt vè; però, fiet, axí heu hem trobat y axí heu dexarem fé.

Y girá es plat fins à dexarló còm estava abans.

* *

A un pòble de Mallorca (Puigpuñent) hey vivia un mòro, es dí, un qu'era estat mòro: ets infants y sa gent gran, tenian pò des mòro perque segons contan era un poch mal carat: quant pasava es nins ploravan y tancavan ses portes.

Arribá també p'es mòro es dia en qu'havia de fé es trò.... y se morí.

Quant el s'en duyan à enterrá la gent comensá à fé alulèya, y deyan:

—Es mòro.... es mòro....

Es mòro se fé curt, alsá es cap y amb cara de vinagre, los digué:

—¡Sabeu si no fós mòrt! ¡Ja vos daria de mòro! Tirau envant y feys via.

Aplicau es cuento. ¡Sabeu que n'hi ha de molts que fins que son mòrts no aguantan pusses!

* *

Contan qu'un Catedràtich de Matemàtiques per enseñá à calculá à n'es sèus dexebles los fèya aquesta pregunta:

—Noè tenia tres frys, Sem, Càm y Jafét; ¿de qui era frys Jafét?

Y ningú heu endevinava.

Vehent axò es mèstre los digué:

—Ydò, ara vos ho diré d'un altra manera: à ca-vòstra, Juan, teniu una cussa qu'ha nòm *Turca*; aquesta cussa té tres cussions, un blanch, un nègre y un virat; ¿de qui es frys es virat?

—De na *Turea*, (respongué).

—Ara bé; si Noè tenia tres frys, Sem, Càm y Jafét, ¿de qui era frys Jafét?

Y s'atòt respongué tot natural:

—De na *Turca*.

* *

A una exposició de pintures donàren orde à n'es porté que no dexás entrá ningú, amb bastó, que's qu'en duyan el dexássen à sa porta.

Hey va aná un señó amb ses mans dins ses butxaques y es porté, li digué:

—No pòt entrá; es qu'entran han de dexá es bastó à sa porta.

—Però, si jò no'n duch, (respongué.)

—Ydò, l'hagués duyt, que'l vaja à cercá.

* *

Una vegada que fé una ventada espantosa que tomá oliveres y garrovés en gran, preguntàren à un sollicherich:

—¿Sen Tumeu, còm vos ha anat devés ca-vòstra?

—Re-llissa, malament. El Bon-Jesús es molt bòn regadó; però per atsecayá no val un pitu. No'n sab gens; no més fa tirá simals capavall.

* *

Contan que quant encara no hey havia mistos, hey hagué un sollicherich molt fumadó, hauria fumat ses claus de Sant Pere, còm solem dí, qu'à vegades solia carregá una poch massa, y es Batle per llevarli es pès molts de pichs se vèya precisat à tancarló dins sa pressó.

Un altra que ja no se recordava d'havè dormit també à sa matexa cambra per causes que no necessitam sèbre, el trobá un dia, ben abeurat, dins una taverna, y per riurersè d'èll, li fé aquesta pregunta:

—Ascolta Miquèl, ¿còm heu fèyes per fumá, quant estaves dins sa presó?

—¡Vel-la-llissa, jò t'hu diré! Sabs akell bussi de calsa k'hey dexáres, ¿t'en recòrdes? Ydò el vatx desfé y ets atlòs m'hi penjávan una cluveya de taronja amb un caliu de foch, y axí fumava....

En axò li diuen aná per llana y tornarsen tòs. ¡Y estava borratxo! No es pòren riure de ningú.

* *

Una vegada caygué malalt un pagès de sa muntaña, y enseguida anàren à fé vení es metge. Aquest li ordená un quart de magnèsia diguent que si no li provava ja li receptaria un altra còsa. Sa dòna d'aquell malalt ja's partida à ca's Potecari y allà m'en entimá aquesta:

—Donaumè mitja hora de magnèsia, qu'axò un quart es tan poch, que no bastaria per rès y llavò no li faria efec-ta à n'es mèu homo.

¡Vaja una Eulari de dòna!

* *

Axò eran dos amichs qu'estàren un parey d'añs sense veurersè.

Un dia s'encontràren y un digué:

—En aquest sigle hey ha una tendència endimoniada à mudá es nòm à ses còses, diguent à n'es blanch nègre y à n'es nègre blanch; y axí es que desde que no t'havia vist t'has *desfisomissat* molt.

* *

A n'es rigó de s'hivèrn un empleat cessant se passetjava tot enredat de fret amb sa ròba d'estiu, y un amich séu quant el vé d'aquella manera, tot escarrufat li preguntá:

—¿Tòfol, tú desafies s'estació? ¿Que no téns fret?

—Fret ja'n ténch, y molt; però.... lo que no ténch es capa; (li contestá.)

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Calderó de la Barca baixà à sa tomba coronat y plé de glòria.*

SEMBLANSES.—1. *En que té ànima.*
2. *En que té calderes.*
3. *En que té picas.*
4. *En que té liti.*

TRIÀNGUL....—*Salero-Saler-Salé-Sal-Sà-S.*
PROBLEMA....—*Sabé sa lissó 24 dies.*
ENDEVINAYA....—*Sa lletra.*

LES HAN ENDEVINADES:

Tres.—*Un Amich mèu.*

GEROGLIFICH.

SIVI

·BISTI EEE ELL AD
À FARRÉ TNNN BITI RI
RAMIONS.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assemblan es barbés à n'es pastós?*
2. *¿Y ses gèrres à ses rahons?*
3. *¿Y un violí à una casa de pagès?*
4. *¿Y Cristo resucitat à un castell?*

UN AMICH MÈU.

QUADRAT DE PARAULES.

. . .
. . .
. . .
. . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horitzontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, una eyna de fusté; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, una fiera, y sa 4.ª, un instrument de música.

J. S.

Una *polla* de bòn sangro, que desitja casarsè, (però que no pòt à causa de lo molts y molts qui aspiran à sa séua má,) ha promès, per sortí des pás, casarsè amb so jove més ben *planta*, més *alegant* y *guapo*, que li endevin es siguent

PROBLEMA.

Un hòmo contava à dos coneguts sèus que fèya tres añs qu'era casa, y dins es tres añs havia vistes cinch fèstes de l'Ascenció.—Diferent de jò, (digué s'altra), que dins es tres primés añs de casat, no n'hi va havè més que dues.—Ydò jò, (respongué es tercè), ja fèya un ayy, ben complit, qu'heu era casat y no n'hi va havè cap de fèsta de l'Ascenció. ¿Còm pòt sè axò?

CAP D'ESTOPA.

CAVILACIÓ.

PAM CANA

Col·locá aquestes lletres de mòdo que digan es nòm d'un carré de Ciutat.

MAPA.

ENDEVINAYA.

Perque don à s'hòmo
Gran comoditat
Potades me pègan,
Y en essè en es Matx
Bònes garrotades
Per lo mèu descans.

P.

(Ses solucions dissapto qui vé si sòm oius.)

4 JUÑY DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.